

set alt for mange eksempler på. Hvordan kan man tro, at folk pludselig kan løbe dobbelt så stærkt, blot fordi der står et privat firmanavn på medarbejdernes trøjer? Derfor sætter vi fokus på, at man gør det rigtige for arbejdsmiljøet ved udliciteringen, og jeg mener faktisk rent ud sagt, at i dag er der ikke andre end regeringen, regeringspartierne og de to forespørgerparter, der i fællesskab kan magte den opgave, for nu at sige det som det er.

Men vi skal gøre det nøgternt, vi skal gøre det tænksomt, og vi skal gøre det med omsorg. Vi skal ikke starte med at sige, at det og det instrument vil vi aldrig nogen sinde bruge, men sige, at hvis det skal bruges, skal det gøres med varsomhed, tænkksomhed og omsorg. Derfor er jeg glad for, at arbejdsministeren nu har fremsat et lovforslag om udbyderansvar for arbejdsmiljøet, så vi nu stiller langt større krav i forbindelse med det værktøj og ikke bare bruger det med bind for øjnene.

Der er én ting til, som jeg også gerne vil fremhæve her i starten. Vi ved nu så meget om den gruppe arbejdsopgaver, der slider, at det er tid at handle. Vi ved nu så meget om f.eks. rengøringsassistentens ensidige nedslidende arbejde, at det er tid at tage konsekvensen af det. Vi ved nu, hvad der skal gøres, for at rengøringsassistenten ikke bliver nedslidt. Vi ved, at det har noget at gøre med det ensidige, gentagne arbejde. Vi ved, det har noget at gøre med, at man ikke får vekslende arbejdsopgaver, men vi ved også, at vi kan finde praktiske løsninger. Hvis man får mulighed for i løbet af en arbejdsuge at kombinere sit job, at have andre supplerende funktioner, der kan træde i stedet en dag eller to som afveksling fra lige præcis rengøringsfunktionen, kan det bidrage til at undgå nedslidning. Med andre ord: Vi ved, hvad der skal gøres.

Derfor vil der efter denne analyse være en række situationer, hvor udliciteringsformen ganske enkelt ikke kan anvendes, og det siger jeg meget præcist. Men det, der desværre er sket, er, at man er startet med at stille udlicitering på dagsordenen og ikke er startet med det enkelte menneske.

Med andre ord: Hvis vores målsætning fremover er at skabe en ramme for rengøringsassistenternes job, hvis jeg skal tage dem som eksempel – der er buschauffører, der er slagteriarbejdere, og der er mange, mange andre, der kan sidestilles med rengøringsassistenterne, men hvis vi tager dem som eksempel – ved vi fra Arbejdsmiljøinstituttet, at der er brug for større af-

veksling i arbejdet, og hvis vi kaster os ud i licitation, der alene tager den smalle side af arbejdet, forhindrer vi i virkeligheden os selv i at udforme en politik, der kan forhindre nedslidning i den type job.

Derfor er vi nødt til nu at diskutere meget grundigt, hvordan vi tager konsekvenserne af det, vi ved om et bedre arbejdsliv, og det gør vi altså ikke ved med bind for øjnene at fortsætte en udliciteringsstrategi i den offentlige sektor. Det gør vi ved at tage konsekvensen og sige, at vi må starte med at hjælpe parterne til at definere mere afvekslende arbejdsopgaver. Der må det hele starte, for deraf kommer et bedre arbejdsliv, deraf kommer en bedre sammenhæng i hverdagen, og deraf kommer også en langt bedre indsats for de offentligt ansattes vedkommende.

Jeg må derfor sige, at debatten er vigtig i mere end én forstand. Det er ikke bæredygtigt, når udbydere og tilbudsgivere anvender alt for kortsigtede perspektiver og sætter penge før mennesker. Det er ikke bæredygtigt, når udbydere og tilbudsgivere ubetinget satser på det billigste tilbud uden skelen til, om pris, kvalitet og arbejdsmiljø går op i en højere enhed. Det er ikke bæredygtigt, når udbydere og tilbudsgivere ignorerer, at der er helt urealistiske arbejds- og tidsplaner, der knytter sig til at styre det arbejde, man nu får sendt ud i udlicitering.

Endelig så noget meget fundamentalt: Den hidtidige debat – også fra den ene side i Folketinget – har alt for ensidigt taget udgangspunkt i, at dette udliciteringsværktøj eller udbudsværktøj for den sags skyld er svaret på, hvordan vi opnår en bedre arbejdstilrettelæggelse.

Der er mange, mange flere instrumenter, som skal tages i brug, når ressourcerne i den offentlige sektor skal fungere bedre. Blandt de instrumenter vil jeg blot nævne bedre arbejdstilrettelæggelse, bedre ledelse og samarbejde, værdibaseret ledelse, uddannelse af mellemledere, brug af ny teknologi. Det rummer alt sammen et stort potentiale, som ikke er udnyttet endnu. Bedre information og vejledning til borgerne kan bidrage til større brugertilfredshed og dermed også til større kvalitet i serviceydelse.

Jeg har med disse indledende ord blot villet understrege, hvor regeringen står. Jeg har villet lægge op til, at både arbejdsministeren og erhvervsministeren, som jo er frontløbere i regeringens samarbejde for at sikre ordentlige forhold på arbejdsmarkedet, dermed også kan følge op på de konkrete lovforslag og initiativer,